

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 122.633 van 10 september 2003
in de zaak A. 140.957/XIV-16.547**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX
 en vier minderjarige kinderen,
 die wonen te 1030 BRUSSEL
 Sint-Mariastraat 34.

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 29 augustus 2003 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 juli 2003 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf wordt geweigerd, aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 augustus 2003;

Gelet op de beschikking van 1 september 2003 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 1 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 september 2003, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

T;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partijen zich op 14 oktober 1998 vluchteling verklaren; dat op 19 februari 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten; dat de commissaris-generaal op 13 september 2000 voornoemde beslissingen in dringend beroep bevestigt; dat het beroep tegen de bevestigende beslissingen werd verworpen met 's Raads arrest nr. 118.584 van 24 april 2003; dat op 22 januari 2002 de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf indienen; dat op 3 juli 2003 de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag onontvankelijk verklaart; dat dit de bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

“Redenen:

De redenen die werden aangehaald waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, kunnen niet als uitzonderlijke omstandigheden aanvaard worden.

Het feit dat hun jongste kind, XXX, in België geboren is, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten dat hun verblijf in België van tijdelijke aard was en enkel werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag. Zij wisten dat zij bij een eventuele negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De problemen in hun land hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 13/09/2000 en kennis gegeven op 13/09/2000. Hoger genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet in België in te dienen.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat de politieke situatie in hun land van herkomst fundamenteel gewijzigd is sinds hun vertrek uit hun geboortestreek, zodat de door hen ingeroepen vrees omwille van de algemene Servische repressie en geweldplegingen t.a.v. de Albanese gemeenschap in Kosovo momenteel niet langer actueel is. Overeenkomstig Resolutie 1244 van de V.N.-veiligheidsraad, dd. 10/06/1999, hebben de Servische ordetroepen en autoriteiten zich immers teruggetrokken uit Kosovo en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst. Daarenboven werden reeds algemene verkiezingen georganiseerd.

Dat betrokkenen bij de Raad van State beroep aantekenden tegen de beslissing van het CGVS is op zich niet uitzonderlijk. Dit belet hen immers niet om terug te keren naar Servië-Montenegro en daarenboven werd het verzoek tot schorsing reeds verworpen (beslissing van 28/06/2002 en kennisgeving 19/07/2002).

Het medisch motief tenslotte kan niet weerhouden worden. Uit het verslag van onze controlegeneesheer blijkt immers dat het medisch probleem van Mijnheer XXX afdoende in België werd behandeld en dat het hem niet langer verhindert te reizen. Bovendien is de noodzakelijke medische follow-up voor handen in het land van herkomst.

Betrokkenen dienen contact op te nemen met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en/of de Servisch-Montenegrijnse vertegenwoordiging in België ten einde hun terugkeer voor te bereiden.”;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die

de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, de verzoekende partijen het verzoekschrift hebben ingediend de tweede dag na de kennisneming van de bestreden beslissing, zodat voldaan is aan de vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid;

Overwegende dat de verzoekende partijen in een enig middel de schending aanvoeren van artikel 1, A, 2), van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsverplichting, manifeste appreciatiefout en de redelijke beslissingstermijn, doordat de controlegeneesheer adviseert dat de eerste verzoekende partij naar haar land van herkomst kan reizen en dat “de nodige ‘follow up’ kan gebeuren in het land van herkomst”, terwijl hij zich ertoe heeft beperkt de eerste verzoekende partij slechts “zeer kort te onderzoeken” en “geen contact opgenomen heeft met de behandelende geneesheer”; dat “verzoeker zich afvraagt op welke elementen, gegevens, informatie de controlegeneesheer en/of de minister zich baseren om een dergelijk standpunt in te nemen. Dat ook deze niet in de bestreden beslissing terug te vinden zijn”;

Overwegende dat in de bestreden beslissing, ten aanzien van het medisch probleem van de eerste verzoekende partij, wordt overwogen wat volgt: “Het medisch motief tenslotte kan niet weerhouden worden. Uit het verslag van onze controlegeneesheer blijkt immers dat het medisch probleem van Mijnheer XXX afdoende in België werd behandeld en dat het hem niet langer verhindert te reizen. Bovendien is de noodzakelijke medische follow-up voor handen in het land van herkomst”;

Overwegende dat de behandelende arts van de eerste verzoekende partij, Dr. E. A., in een brief van 20 februari 2003 aan de controlegeneesheer het ziektebeeld van de eerste verzoekende partij schetst en besluit: “Je pense qu’un retour au Kosovo de ce jeune patient, âgé actuellement de 36 ans, mettrait en danger sa vie vu son passé et ses différents facteurs de risques qui sont déjà difficilement contrôlables sous une médecine de pointe et traitement médicamenteux important”;

Overwegende dat de verwerende partij ter terechtzitting niet betwist dat het onderzoek van de controlegeneesheer kort was en dat hij geen contact opgenomen heeft

met de behandelende geneesheer; dat in de bestreden beslissing louter wordt gesteld dat de eerste verzoekende partij afdoende werd behandeld in België, dat het medisch probleem het hem niet langer verhindert om te reizen en dat de noodzakelijke medische follow-up voor handen is in het land van herkomst, zonder de gedetailleerde bevindingen van de behandelende geneesheer te weerleggen; dat derhalve prima facie de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is; dat het middel in die mate ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partijen, met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, doen gelden dat de eerste verzoekende partij “reeds twee hartaanvallen kreeg” en verwijzen naar het attest van de behandelende geneesheer waarin gesteld wordt dat bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst het leven van de eerste verzoekende partij in gevaar wordt gebracht; dat de verzoekende partijen met deze uiteenzetting aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat bijgevolg is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van voornoemd artikel 17, §§1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 3 juli 2003 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf wordt geweigerd.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tien september tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.